

ĐORĐE BAJIĆ

JEDNO ĐUBRE MANJE

KONAČNA VERZIJA

— Laguna —

Copyright © 2015, 2024, Đorđe Bajić
Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

*Posvećeno uspomeni na mog oca
Lazara Bajića (1944–1999)*

Sadržaj

<i>Spisak likova</i>	9
Prolog	11
JEDAN: Zamka od zlata.	13
DVA: Psoglavi.	41
TRI: Prvi je umro treći	95
ČETIRI: Pazi! Oštar pas.	166
PET: Zmijsko leglo	226
Reč autora	259
<i>O autoru</i>	261

Spisak likova

POLICIJSKA UPRAVA:

Nikola Liman – viši inspektor

Danko Dane Banić – inspektor

Mladen Dražević – načelnik

Arsen Verbić – inspektor

Anđelija Anđa Božić – načelnikova sekretarica

PORODICA KRSTIĆ:

Mitar Krstić – *pater familias*

Milidrag Mili Krstić – prvi sin

Maksim Krstić – drugi sin

Nada Krstić Nenadović – sestra

Buba Mlatišuma – prva supruga

Laura Krstić – treća supruga

Sena Krstić – snaja

Ivan Fišeković – telohranitelj

Tamara Vuković – ljubavnica

KLUB OPSESIJA:**Ingebor Inge Mršić** – striptizeta**Dejan Stanić Matori** – vlasnik**Barbara Stanić** – vlasnica**Aca Radović** – konobar**Zahar Lučić** – di-džej**Sandrica Đujić** – striptizeta**Elena Petrović** – striptizeta**Sanela Paldum** – striptizeta

Prolog

Te večeri su bili tako veseli, ko je mogao i da sanja kako će se sve završiti? Mili je tako predano grlio Senu, ljubio je po vratu, šaputao joj da ne može bez nje, da se zaljubio kako nikad ranije nije. Znala je, dobro je znala da je laže, da želi od nje samo jedno i da će je nakon toga šutnuti bez trunke griže savesti. Svejedno, bila je srećna. Tako srećna!

Sena je i sama popila mnogo više nego što je smela, gutala je tekilu za tekilom sa takvom predanošću i posvećenošću da su joj se konobari klanjali. Alkohol ju je oraspoložio, ulio joj tu lažnu nadu da će između Milija i nje sve biti kako treba, uverila je sebe da živi u bajci. Svesno se predala obmani i mazohistički uživala u svojoj slabosti.

Maksim i Jovan su za to vreme igrali po stolovima, razbijali čaše i kitili muzičare evrima, a svi su ih u kafani zadivljeno gledali. Bili su tako mladi, tako visoki i stasiti, zgodni kao grčki bogovi. Skakali su oznojeni i pevali kao da sutra ne postoji.

Za Jovana, ispostavilo se, sutra zaista i nije postojalo.

Nije trebalo da sedaju u kola u tom stanju. Sena se dobro sećala trenutka kada su prvi put počeli da krivudaju. Smejala

se tada grohotom, potpuno nesvesna opasnosti i nesreće u koju su tako radosno hrlili. A onda, tako potuljeno iznenađa, ta užasna, užasna škripa kočnica, trenutak kada je smeh zamro, pa onda i udarac, taj zaglušujući udarac koji je tako grubo, neopozivo presekao mahnitu lepotu te pijane večeri. Udarac koji menja sve.

Zatim bol, strašan bol kakav nikada ranije nije osetila, zapomaganje i grcanje, prestrašena lica Maksima i Milija, crne oči natopljene grozom. Krv. Svuda. Krv koja nezauzavljivo ističe, tamnocrvena, gotovo crna, tako gusta, tako vrela, tako lepljiva.

U svoj toj pometnji jedino je Jovan ostao nepomičan. Dok je vrištala od straha i bola, Sena je ugledala njegove mrtve oči kako zure u nju s prednjeg sedišta, izvitoperen metal čvrsto je držao mrtvog mladića u smrtonosnom zagrljaju. Usta su mu ostala razvučena u osmeh. Smrt ga je ugrabila brzo, najbrže, u treptaju oka, pre nego što je shvatio šta se dešava, pre nego što je mozak registrovao da je vreme za smeh isteklo.

JEDAN

Zamka od zlata

1.

Savamala je najlepša upravo negde u ovo doba, kad polumrak proždere beogradsku štroku, izbriše ili makar ublaži pukotine na starim fasadama i vrati im dostojanstvo. Takva je bila i Elena. Kao Savamala. Obasjana raznobojnom svetlošću reflektora, u klubu, na bini, dok se njiše u ritmu nekakve snene melodije, ili sada, izdaleka, dok na visokim potpeticama oprezno korača slabo osvetljenom ulicom. Delovala je zavodljivo, poželjno, mlado. Ali to je bio samo privid, samo igra svetlosti i tame. Čarolija bi se raspršila kada bi se približila i kada bi joj lice obasjao svetleći natpis s imenom kluba. Beše to žena umornog, tužnog lica, sa borama koje nije uspela da sakrije ni teška šminka, žena na izmaku snage.

Elena je pozdravila kratko podšišanog mladića na ulazu, te stupila u malu prostoriju koja je služila kao garderoba i biletarnica. Pet koraka kasnije obrela se u neonom obasjanoj unutrašnjosti *Opsesije*. Nekada se ovde osećala kao kod kuće. Ali sada... Elena nije bila glupa. Dobro je znala šta joj se

sprema, uveliko se šuškalo da su joj dani u *Opsesiji* odbrojani. Gazde nekih drugih beogradskih striptiz-klubova već su joj se zahvalile na saradnji. A ako izgubi i ovu tezgju, ako je Matori otkači, šta onda?

Umesto da skrene ka šminkernici, zaobišla je podijum i zaputila se ka šanku. Bio joj je potreban mali podstrek pre nego što se baci na pripreme za nastup. U poslednje vreme je sve više pila, alkohol je otupljivao strah. Samo, morala je da bude oprezna. Već joj se nekoliko puta dogodilo da pretera, da popije previše, a onda... Onda je telo više ne bi slušalo. Pre dve nedelje, na primer, spotakla se na podijumu. Uspela je u poslednji čas da vrati ravnotežu, mada joj je malo nedostajalo da padne. Matori te večeri nije bio u *Opsesiji* – sutradan ju je pozvao telefonom i dobro izribao. U njegovom klubu nema mesta za pijandure, objasnio joj je. Želela je da se pobuni, da ga pita zašto onda, kad je takav čistunac, prvo ne otera onu drogiranu bedeviju Sandricu, ali shvatila je da nema svrhe i odustala. Matori je bio gazda i morala je da ga sluša ako je želela da ostane. Zato je sada dobro pazila na svaki korak – nije smela sebi da dozvoli pogreške. Angažman u *Opsesiji* bio joj je prekopotreban.

„Zdravo“, reče Aca i odloži na šank čašu koju je glancao. „Poranila si. Znaš ti kako treba... Ko rano rani...“ Elena se nasmeja i taj smeh zazvučao je gotovo iskreno. Poznavali su se, Aca i ona, već gotovo celu deceniju. U *Opsesiji* su počeli da rade otprilike u isto vreme. Aca je bio okej, na njega je mogla da se osloni. Nije bio cinkaroš.

Jedna rakija, samo jedna, ubeđivala je sebe dok je smeštalala zadnjicu utegnutu u džins na barsku stolicu. Više od jedne nikako ne bi valjalo. Aca nije ništa pitao. Nije bilo potrebe. Umesto pozdrava, pred Elenu je stavio do vrha punu čašicu. Ispila ju je u jednom gutljaju, a onda joj je Aca, bez pitanja,

dosuo još jednu. Dobri Aca. Znao je šta joj treba. Jedna, ipak, nije bila dovoljna. A gde su dve, tu je i treća.

„Daj, sipaj još jednu, pa da idem da se našminkam dok ne nastane gužva. Kad guske nagrnu, neću moći ništa da uradim kako valja.“

Aca posegnu za flašom, ali se naprečac predomisli i ruku brzo vrati na šank. „Stiže Matori.“

Elena nakrivi glavu i pogleda iskosa. „Već? Poranio je“, reče tiho. Aca slegnu ramenima. Bio je podjednako iznenađen kao i ona.

Matori je dolazio i odlazio kako mu se ćefne, tako da zaposleni u *Opsesiji* nikada nisu tačno znali kada će banuti. Ipak, retko je vraćao pre deset-jedanaest, čekao je da se u klubu zakuva. Današnji dolazak bio je izuzetak od pravila.

Dva koraka iza Matorog išao je njegov šurak, nabildovani tridesetogodišnjak izbrijane glave. Zahar je poslednjih šest meseci u *Opsesiji* puštao muziku, a pored toga je imao i zadatak da nadgleda šta se u klubu dešava i da o tome izveštava sestru i Matorog. Retko šta bi mu promaklo. Elena je čvrsto verovala da ju je upravo Zahar ocinkario one večeri kada je umalo pala.

„Ej, momci i devojke, veče je tek počelo, a vi već cirkate“, zabrunđa Matori. „Elena, ti kao da si već zaboravila o čemu smo pričali pre dve nedelje?“

„Šefe, ne ljutite se“, ubacio se Aca. „Popili smo samo po jednu, da proslavimo. Moj Juci je danas rođendan. Pa eto... red je. Nadoknadiću iz svog džepa ono što smo popili. Ne brinite.“

Matori je na trenutak ćutao, vagajući da li da poveruje. „Ako je tako“, prozbori najzad glasom ogrubelim od nikotina, „sipaj nam svima još po jednu na račun kuće, pa da nazdravimo kako dolikuje. Koliko Juca puni?“

„Devet godinica.“

„Devet? Zar toliko? Bože moj, kako vreme leti. Neverovatno.“

Elena odahnu, Acina laž ju je spasla. „Meni nemoj da sipaš“, rekla je ustajući. „Ona jedna mi je više nego dovoljna. Moram da krenem, da počnem da se spremam.“

Kada je Elena otišla, tri muškarca se kucnuše i eksiraše po jednu ljutu u čast male Juce. Matori zadovoljno frknu, protrese svoje veliko telo, a onda pogleda ka Aci.

„Kako stojimo s pićem? Imamo sve?“

„Naravno, šefe.“

„A imamo li rashlađeni brinjak?“

Aca je bio zatečen ovim pitanjem. „Pa... ne...“, zbunio se. Arman de brinjak bila je marka papreno skupog šampanjca. U *Opsesiju* je često dolazila bogata klijentela, ali retko kad bi neko naručio to piće.

„E, pa... Skokni do magacina i odmah jednu flašu stavi na led, trebaće Sandrici za nastup. Za malog Krstićevog samo najbolje.“

„Naravno, šefe.“

„Flaša brinjaka je zlatna, po tome je čuvena“, krenuo je Matori da objašnjava svoj plan za večeras. „Želim da i sve drugo tokom ponoćnog nastupa bude te boje. Zlatni kostimi. Pesme o zlatu.“

„Jasno.“

„Devojke i Zahar to već znaju, a i ti obrati pažnju. I, Aco... večeras da ne bude saplitanja i sličnih sranja. Elena je izgleda ukapirala šta je dobro za nju, ali Sandrica... Ta mala me brine. Obrati pažnju na nju. Sve mora da bude cakum-pakum. Prenesi to svima, neka utuve. Niko ne sme da zajebe. Osmeh na facu i radite posao za koji ste plaćeni. Da li si ukapirao? E, tako te volim... Ajde sad. Svi na svoje

radne zadatke. Pa da Krstićev mali doživi nešto što će pamtili čitavog života.“

2.

Ušao je u džip i vezao pojas. Ta siva grdosija bila je gotovo punoletna, ali Nikola Liman nije imao nameru da je menja. Ne samo zbog toga što nije imao novca. Pre njega vozio ga je njegov otac, od koga ga je i nasledio. Voleo je taj stari čiroki, doživljavao ga je gotovo kao člana porodice.

Nije odmah pokrenuo motor. Sedeo je nekoliko trenutaka nepomično, uzaludno čekajući da se smire drhtaji koji su mu uporno strujali telom. Nekoliko puta je duboko udahnuo i izdahnuo. Nije pomoglo. Stavio je šake na volan. Tresle su se. Ne može da vozi u takvom stanju. Moraće još da sačeka, dok se potpuno ne smiri.

Liman se nagnuo u stranu i otvorio pretinac ispred praznog suvozačkog mesta. Izvadio je plavu limenu kutiju s crvenim krstićem u belom krugu i stavio je na krilo. Podigao je poklopac, razgrnuo pakovanja zavoja i gaza i uzeo pljosku. Kiselo se nasmejao zbog ironije koje nije bio svestan kada je smišljao mesto za štek. Pljoska s rakijom u kutiji za prvu pomoć. Duhovito.

Nategnuo je dvaput. Dok je čekao da drhtanje umine, potražio je vlastiti pogled u retrovizoru. Ispod namrštenog čela ugledao je dva siva oka uokvirena spletom bora i tamnim podočnjacima. Kada bi ga stigao umor, izgledao je kao da mu je pedeset i nešto, a ne četrdeset četiri. Mora što pre da se opusti i odmori.

U trenucima poput ovog ophrvali bi ga sve osetnija teskoba i sve silovitiji naleti nesigurnosti. To se dalo podvesti

pod sveopšti zamor, pod nelagodu nadolazećih srednjih godina, mada on nešto nije verovao u ta zgodna objašnjenja za kojima se olako posezalo u nastojanju da se pobjedi sve dublji strah. Uvek je tako... Najteži je pritisak onog što nije lako spoznati i prihvatiti.

Već neko vreme progonila ga je ta teskoba teško spoznatljivog i što su udari bivali jači, on je bio rešeniji da te potrebe zadrži samo za sebe. Ne samo zbog zdravorazumskog slavljljublja, nastojao je, gotovo očajnički, da očuva sliku koju su drugi o njemu imali. Za kolege i saradnike on je bio uzor svih uzora, vrstan stručnjak i pouzdana poštenjačina; ni nakraj pameti mu nije bilo da okrnji ram tako laskavog portreta. To nije mnogo pomagalo kada grunu ovi naleti preispitivanja. Činilo mu se da uvek bar desetak koraka zaostaje za svojom željenom suštinom, da sâm nikako ne uspeva da prepozna svoju posebnost... Ukoliko je kakve posebnosti u njemu ikada i bilo. Tu je pomagala pljoska, baš kao i ovi dragoceni momenti potpune osame.

Kada se u dovoljnoj meri smirio, isparkirao je džip i zaputio se kući. Dok je vozio, trudio se da ne razmišlja ni o čemu, da odstrani iz misli sve ono loše što mu se nataložilo prethodnih nekoliko dana, nedelja, meseci i godina, sva ta ubistva koja je istraživao, razbijene glave, rane od metaka i prerezane vratove.

Vožnja od Ulice 29. novembra do Internacionalnih brigada nije dugo trajala. Od posla do kuće trebalo mu je petnaestak minuta. Parkirao se ispred kapije i izašao, a onda se nečeg setio i vratio se do džipa. Otvorio je još jednom pretinac sa suvozačke strane i ovoga puta iz njega uzeo pakovanje bombona za osvežavanje daha. Ubacio je u usta dve male bele dražeje i počeo da ih drobi kutnjacima. Reski ukus mente bockao mu je jezik i nepca dok je otključavao kapiju.

Bombone su bile jake, nadao se da će maskirati tragove alkohola, da Inge neće primetiti da je pio.

Još pre nego što je ušao u kuću, osetio je neprijatan miris, pa je požurio unutra. Dohvatio je termo-rukavicu s kukice na zidu, otvorio vrata rerne i iz nje izvadio, dobro pazeći da se ne opeče, vatrostalnu posudu u kojoj se pušila neka sasušena masa. Ne znajući šta drugo, spustio je posudu u sudoperu, a onda širom otvorio prozor kako bi izvetrio prostoriju, pa požurio da izađe iz kuhinje, ka vratima koja su vodila na sprat.

„Inge!“, okačio je kaput na čiviluk i povikao iz podnožja stepenica. Nije bilo odgovora.

Popeo se drvenim ugaonim stepenicama, prošao između kupatila i gostinjske sobe pod kosinom, a onda zakoračio u prostrano potkrovlje. Inge, udobno zavaljena u fotelji, kucala je po maloj beloj tastaturi. Preko kose upletene u sitne pletenice imala je slušalice, kablom povezane za laptop u njenom krilu. Slušala je muziku dok je kucala, zato ga nije čula.

Devojka krajičkom oka primeti da više nije sama, okrete glavu ka Limanu i nasmeši se kad ga je prepoznala.

Liman je izvadio slušalice iz njenih malih ušnih školjki. „Kuvaž nešto?“, upitao ju je.

„Dođavola. Pilav!“, viknu mlada žena i umesto u Limanov zagrljaj, potrča u prizemlje. Vidno zabavljen razvojem situacije, Liman je krenuo za njom.

„Dođavola, dođavola, dođavola“, zatekao ju je kako više stojeći iznad sudopere. „Sve je propalo. A tako sam želela da te iznenadim...“

„Pa... i jesi me iznenadila“, cerio se.

Za pola godine, koliko su živeli pod istim krovom, Inge je već pet ili šest puta zamalo zapalila kuhinju. Koliko god

se trudila, nikako nije uspevala da bude dobra domaćica. Srećom, imala je drugih kvaliteta. Liman je privuče sebi.

„Da naručimo nešto za večeru ili da odemo na hamburger?“

„Hmmm... Na hamburgere.“

„Eto! Rešen problem.“

„Ne ljutiš se?“, podigla je kao nepoverljivo obrvu i napućila usne.

„Ne ljutim se... Evo... neka ti ovo bude za kaznu“, odvrati Liman, nežno povuče jednu platinastu pletenicu na njenoj glavi, a onda je privuče snažnije u zagrljaj. Prijalo mu je da oseti njeno telo pripijeno uz svoje.

Inge je podigla glavu s njegovog ramena i, dok su joj oči vragolasto iskrile, rekla: „Znaš... U *Opsesiju* treba da krenem tek oko jedanaest. Imamo još dva i po sata na raspolaganju. Hajdemo malo na sprat. Da *prilegnemo*. Na minut. Sigurno si umoran.“

„Na minut, a? Mislim da će to potrajati malo duže od toga.“

„Pa dobro, neka potraje. Gde gori?“

„Više nigde.“

Kada su se vratili na sprat, uputili su se pravo ka bračnom krevetu smeštenom iza paravana od drveta. „Sačekaj“, pokušao je da se izvuče iz njenog zagrljaja, „idem prvo da se istuširam, čitav dan sam na poslu.“

„Neee... Ne smeta. Posle ćeš... doći“, nije puštala njegovu šaku iz svoje sve dok nisu stigli do kreveta.

Za tili čas se rešila trenerke, ispod koje je nosila samo bele pamučne gaćice, a zatim se bacila na krevet, podigla noge, izdigla guzu i jednim jedinim pokretom se oslobodila i tog poslednjeg komada odeće. Liman je uživao u toj maloj egzibiciji, mada nije bio iznenađen veštinom koju je pokazala. Kuvanje joj nije išlo od ruke, ali je skidanje bilo zanat koji je Inge ispekla baš kako treba.

S njegovom odećom već nije išlo tako lako. Zbacio je sa sebe sako i onda se posvetio kopči na kaišu. To je predugo trajalo, Inge više nije želela da čeka. Uspravila se na krevetu i povukla ga ka sebi. Nekako je uspeo da se izuje i izvuče noge iz pantalona pre nego što je legao preko njenog bujnog, toploug tela. Inge mu je pomogla da otkopča dugmad na košulji i razveže kravatu, a onda je položila svoje male dlanove na njegov potiljak i naredila: „Poljubi me.“ Ako je i osetila da je pio kad su im se jezici dodirnuli, nije ništa rekla.

Ne prekidajući poljubac, gurnula je prste ispod lastiša Limanovih bokserica i šakama mu obuhvatila zadnjicu. Zaječao je od uzbuđenja, izmakao se i hitrim, nervoznim pokretima svukao ostatak odeće. Jezikom je kružio po njenom mlečnobelom stomaku, dok se ona, znajući šta će uslediti, uzbuđeno uvijala pod njim. Ingino uzbuđenje je osećao čitavim bićem i ono mu je davalo podstrek da nastavi.

Spojili se uz drhtaj i uskoro uspostavili savršeno usklađen ritam. Želeo je da ovo blaženstvo potraje i nije žurio. Inge je tiho ječala i mazila njegova leđa. Nekoliko minuta kasnije oboje su došli do one tačke kada su znali da se vrhunac neumitno približava. Više nije bilo nazad. Krv je strujala Limanovim telom, srce ludački udaralo u grudima, sve do trenutka dok njihova tela, gotovo istovremeno, nije zapljusnuo talas snažnog orgazma.

Nisu odmah ustali, već su ostali da leže jedno pored drugog, isprepletenih udova. Liman je bio omamljen i nasmejan, napetost koju je osećao potpuno je nestala. Protegao se i zadovoljno zevnuo. Možda je ovo, ova nenadana ljubav u zrelim godinama, ta prava prožetost sa Inge bila njegova posebnost ili makar začetak nečega samo njemu svojstvenog. Može biti da su ga naprosto ponele emocije, pa se dobrovoljno predao toj privlačnoj sladunjavosti uzvraćene naklonosti. Možda.

Ta spoznaja da voli i da je voljen, ma koliko zašećerena bila, i te kako mu je godila, barem u ovom trenutku. Nije bio samo neustrašivi i nepogrešivi inspektor već i čovek koji uživa pored žene koja mu toliko znači. Tim pre što ne mora s drugima da deli uvide poput ovog, niko ga ne primorava da celom svetu prizna da silno oseća kako sreća postoji i mimo svih tih takozvanih objektivnih okolnosti. Samo Inge i on, sada i ovde i, daće bog, zauvek. Na trenutak mu se čak učinilo da će, uljuljkan tim prijatnim spoznajama, zaspati.

Tada ga Inge, nežno i oprezno, prodrma. „Hej! Nema spavanja! Nismo se tako dogovorili. Idemo zajedno pod tuš, pa na večeru.“

„Pusti me samo malo... baš mi je prijatno ovako...“

„Vidi ti njega...“, pobunila se. „A ja? Baš te briga što umirem od gladi.“

Nasmejao se i poljubio je u golo rame, na kome se nalazila tetovaža plavog leptira raširenih krila. Uzvratila mu je nežnim poljupcem u slepoočnicu i zatim ustala. „Hajde, na noge lagane... Što se pre spremimo, pre ćemo krenuti... Baš mi se opasno otvorio apetit.“

3.

Do devet su u *Opsesiju* stigli svi koji su te večeri radili, jedino je Inge nedostajala. To, doduše, nikoga nije iznenadilo. Ona je imala poseban dogovor sa Matorim. Radila je samo dva puta nedeljno, svega po sat i po. Kada bi povremeno iskrslo nešto vanredno, nešto dobro plaćeno poput rođendana Milija Krstića, dolazila je i drugim danima. Večeras je bilo takvo veče, s tim što nije bilo potrebe da bude u *Opsesiji* pre jedanaest.